

Publicerad 2011-07-10 12:33 av phew

Kanske mer av en novell än en dikt.

Söndertrasat

Solen smekte mig med sin härlighet och vinden tillfredställde varenda hårsäck på min kropp. Vågornas musik slukade allt som fanns inom mig.

Jag var för lycklig för att ens kunna tänka.

Med blicken följde jag mastens rörelser. Mot den blå himlen såg den ut att vaja och nästan jaga solen i någon slags kurragömmalek. Det var länge sedan jag lekte.

Pappa kom ut ifrån styrhytten. Han hade antagit den olyckliges gestalt, någonting som inte hörde till vanligheten. Strax bakom honom följde min nioåriga syster och min två år yngre bror.

Tystanden oroade mig och jag blev obehaglig till mods. Hade det hänt någonting?

Jag mötte min brors blick, men den sade mig ingenting.

Som vanligt var det endast jag som kände av vibbarna, eller i alla fall erkände att de fanns där. Någonting var väldigt fel.

På bara några sekunder hade jag tänkt igenom otaliga möjligheter till min fars obehagliga sinnesstämning. Han stirrade ned på det relativt nymålade vita däck som utgjorde en skarp kontrast mot hans svarta karisma.

Min blick gled över på systemen som log sitt odödliga leende. Det var ofta min räddning för där rymdes all världens lycka, men just då hade den ingen verkan alls på mig.

Slutligen tittade pappa mig i ögonen och det högg till i hela kroppen.

Kolsvart..

Hans ögon såg ut att rinna bort vilket ögonblick som helst. Tårarna kämpade för att slå sig fria, men han lät dem inte gå.

De sade mig allting, men jag förstod ingenting.

”Jag...har någonting viktigt att säga er. Om jag kunde så skulle jag bespara er det, men ni förtjänar att veta..

Jag pratade med en kollega i förra veckan och plötsligt frågade han mig om vi hade flyttat till Karlfeldsplatsen. Påståendet överraskade mig och jag frågade såklart vad som fått honom på sådana tankar.. Han sade att han sett vår bil stå parkerad där många kvällar på sistone.

Jag förklarade för honom att detta inte kunde vara möjligt, eftersom jag i stort sett aldrig befann mig där. Det måste ha varit fel bil..

Av någon anledning hade han antecknat registreringsnumret på en lapp och konstigt nog stämde det med vårt.

När jag kom hem på kvällen bläddrade jag igenom de senaste månadernas telefonräkningar.

Jag fastnade för ett nummer som återkom särskilt ofta. Jag vet att jag tidigare frågat mamma vem det tillhörde och hon hade sagt att det var Anettes, hennes närmaste väninnas.

Misstänksamheten fick mig att slå upp numret och det visade sig tillhöra en man vid namn Tommy..

Har mamma någonsin talat med er om honom?”

Vid det här laget gjorde det så ont i mig att jag knappt uppfattade vad han sade. Tankarna fällde varandra och stack mig likt knivar.

Mina ögon var tårfyllda.

Tommy? Nej, aldrig.. hon kände ingen sådan.. hon skulle aldrig..

Jag upptäckte att jag skakade. Hur kunde det ha blivit så kallt så fort?

Solen syntes inte längre och de tidigare vita oskyldiga molnen hade vuxit sig stora och hotfulla. De hånade mig. Jag kunde höra skratten i vinden.

”Aldrig..” Min röst var ansträngd.

”Tommy? Ja, jag vet vem det är! Jag har varit hos honom många gånger och ätit glass. Han är jättesnäll.”

Lillasyster avslutade med ett leende och i hennes blick fann jag en stark undran om varför vi var så tystna och ledsna. Hon förstod ingenting, förmodligen skulle hon inte förstå förrän långt senare, kanske aldrig.

Jag kunde inte avgöra om det var av godo eller ondo.

Pappa kämpade mot tårarna och jag kunde urskilja klumpen i halsen som växte sig allt större och hotade att kväva honom.

Jag hade också en, eller två. En i hjärtat också.

”Den här Tommy.. Jag frågade mamma och.. och hon berättade att dem varit tillsammans sedan ett par månader.”

Jag fick ingen luft längre. Hjärtat slog så hårt att det gjorde ont. Jag höll på att spricka. En betongvägg blockerade världen. Jag kunde inte längre se.

Pappa grät nu. Jag såg det inte, hörde inte... Jag kände det.

Syrrans leende var borta och hon brottades med förnuftet.

”Men.. hon är ju tillsammans med dig pappa?”

Tystnad.

”Ja.. det trodde jag också älskling, men.. nu älskar hon någon annan.”

Allting snurrade. Jag fick inte svimma.. inte svimma!

”Är det därför hon har lånat pengar av dig.. för att köpa fina klänningar?

Inte svimma!!

Mörkret kröp närmare, in genom huden likt solen gjort några minuter tidigare. Jag höll krampaktigt i stolen.

Kylan var överlägsen.. total. Jag mådde illa.

Utan ett ord reste jag mig och stapplade ned till sängen. Det luktade starkt av olja och täcket var något fuktigt. Mörkret omslöt mig och jag vaggades till sömns av vågorna.

De sjöng inte längre, de bara fanns till.

Precis som jag.

Precis som sanningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren phew med Poeter.se id #22398 innehar upphovsrätten